

מחשבות ג'ום ה- 30 עמנותו של איזי ז'בו

המר וולפין

איזי עבורנו הוא איש המספרים.

אבל אולי אתחיל דווקא מדוד. דוד למד לקרוא מספרים עוד לפני שלמד לקרוא אותיות. הסיבה לכך היתה פשוטה, דוד חיכה תמיד כקוצר-רוח לשובו של איזי מחלסה.

הוא היה הולך למגרש החנייה לראות, אם הגיע כבר הג'יפ של איזי. אבל היתה כאן

בעייה: היו שני ג'יפים, אחד של חלסה ואחד של הפלחה, והם היו מאוד דומים. אז כדי לדעת איזה ג'יפ הוא הג'יפ הנכון, למד דוד לקרוא את מספר הרישוי של הג'יפ.

יש במיפור זה לא רק עדות על המשכיות הכשרון המתמטי במשפחה, אלא בראש וראש-

שונה עדות לימים ארוכים ארוכים שבהם נעדר איזי מהבית, כשעבד בחלסה ועדות לני-תוק שבכפה עליו אז מהמשפחה.

שנים לאחר מכן, ואיזי כבר סבא צעיר, הוא החזיר לעצמו ולמשפחה את מה שנמנע מהם בימי חלסה. מאיזי שמעתי לראשונה כמה טוב להיות סבא וסבתא בקיבוץ, כשנכדכם נמצאים לידך, אתה רואה אותם יום-יום ובכל זאת אתה מוסיף להיות אדם בזכות עצמך, שאיננו תלוי בילדיך ומשפחותיהם.

התלכדות המשפחה סביב סבא וסבתא אלה היתה לנו כולנו אות ומופת ואולי גם נושא לקינאה.

היו אלה קרני אור, חוטים של רגישות וככלים של חום וכוח שתמכו וסייעו כימים וחודשים ארוכים וקשים.

אך נחזור לאיזי במלוא כוחו. אצלנו במשפחה תמיד ידענו שאם יש בעייה מתמטית שצריכה פתרון, אפשר תמיד לגשת איתה אל איזי.

איזי, בניגוד למחשבים המודרניים, חישב אומנם מהר, אבל לא בשקט. הוא היה מהמהם, מזמזם, מפזם ומנהם - ופולט את התשובה הנכונה.

תענוג היה להביא אליו חידות מתמטיות, והתענוג היה בעיקר מפני שידעתי שאיזי נהנה מהן גם כך.

וכך אזכור את איזי - מהמהם, מזמזם ותמיד פותר.